

Mihók Dániel megmentése

Anya haldoklik.

Izzad, fullad, kihagy a szíve. Azt mondja, érzi, ahogy vizesedik a tüdeje.

De be nem áll a szája. Most egy kis vizet kér, meg azt a gyógyszert, ami az előszoba felső polcán van a zöld dobozban.

Mindig azt kéri ilyenkor. Azt mondja szívgyógyszer, de szerintem valami vitamin lehet.

És már megint ott ülök az ágya szélén, fogom a kezét, és virrasztok vele.

Angéla pedig ezalatt biztos azt hiszi, hogy pakolom a bőröndömet.

Anya rosszullétei tizennégy éves koromban kezdődtek. Egy nap átjött hozzánk Luca, hogy segítsen a matematika leckémben. Nem volt valami szép lány, de ő volt az osztály esze. És félévkor bukásra álltam. Anyát ez nem érdekelte. Alig akarta beengedni.

Mihók Dániel megmentése

Anya haldoklik.

Izzad, fullad, kihagy a szíve. Azt mondja, érzi, ahogy vizesedik a tüdeje.

De be nem áll a szája. Most egy kis vizet kér, meg azt a gyógyszert, ami az előszoba felső polcán van a zöld dobozban.

Mindig azt kéri ilyenkor. Azt mondja szívgyógyszer, de szerintem valami vitamin lehet.

És már megint ott ülök az ágya szélén, fogom a kezét, és virrasztok vele.

Angéla pedig ezalatt biztos azt hiszi, hogy pakolom a bőröndömet.

Anya rosszullétei tizennégy éves koromban kezdődtek. Egy nap átjött hozzánk Luca, hogy segítsen a matematika leckémben. Nem volt valami szép lány, de ő volt az osztály esze. És félévkor bukásra álltam. Anyát ez nem érdekelte. Alig akarta beengedni.

Aztán, mialatt mi a feladatokat gyakoroltuk, végig ott volt a szobámban. Még üdítőért és kekszért is nekem kellett kimennem a konyhába. Amint elment Luca, Anya rögtön kioktatott. Ezek a mai lányok mind azt akarják. Láttá rajta, hogy könnyűvérű. Még szerencse, hogy ő ott volt.

Nem értettem egy szót sem, de Anya annyira felizgatta magát, hogy felment a vérnyomása, szédült és estére belázasodott.

Lányt ezentúl nem is vihettem fel többé.

Azt mondta Anya, elég neked a húgod, vele is csak a baj van.

Hogy mennyi, az csak később derült ki. Hatodikos volt, amikor először csókolózott. Persze lehet, hogy nem véletlenül a kapunk előtt. Anya ugyanis, ha éppen nem betegeskedett, állandóan az ablakban állt.

Egy hatalmas pofonnal fogadta a húgomat, és már másnap átíratva egy másik iskolába.

De ez sem segített. Húgom nemsokára már nemcsak dohányzott, hanem azt is híresztelte, hogy az iskola szívtiprójával, Belamival jár. Sőt egy nap azt mondta Anyának, vagy inkább kiabálta a szobája ajtajából, hogy ő már túl van az egészen, és nem is volt valami nagy élmény.

Anya rögtön rosszul lett. Levegőért kapkodott, le kellett fektetnem az ágyára. Ekkor kérte először a zöld dobozban lévő gyógyszert.

Húgom csak nevetett rajta. Gennyes – így csúfolta a háta mögött. Pedig nem is volt az. Csak utálták egymást. Anya azért, mert miatta hagyta ott Apa annak idején. És ezt Anya soha nem bocsátotta meg. Húgom nem kapott tőle soha egy ölelést, soha egy ajándékot.

De nem is hiányzott neki. Legalábbis a húgom ezt mondta. Mindenesetre az általános után egy vidéki középiskolába jelentkezett, és kollégiumba költözött.

Ezután ottmaradtunk: Én és Anya.

Anya dolgozott, én tanultam.

Én tanultam, Anya dolgozott.

Jól megvoltunk. Anya megtanított főzni, varrni, okosan bevásárolni.

Beosztotta a napjaimat. Minden napra egy kis feladat. Még egy kis autót is vett nekem, hogy ne kelljen annyit cipekedni. Másra nem is használhattam.

Így éldegéltünk kettesben. Aztán egy nap csoporttársaimmal beültünk egy moziba. Ám a film hosszabb volt, mint terveztem, és nem értem haza kilenc órára, amikor minden nap otthon kellett lennem.

Anya már a konyhakövön feküdt, és habzott a szája. Nagyon megijedtem. De aztán megláttam a kezében a szódabikarbónás tasakot. Ezek után nem is csodálkoztam, hogy a mentőket nem engedte kihívni. Befektettem az ágyába, és fogtam a kezét egész éjjel. Ő pedig szorította, és nem engedte el, amíg meg nem ígértem, hogy soha többé nem kések.

Ám a következő héten egy lánnyal beszéltem el az időt az egyetemen.

Aztán hazakísértem. Majdnem fel is mentem hozzá, de amikor az órára pillantottam, láttam, nem tehetem. Csak tíz perccel múlt kilenc, de Anya már a harmadik emeleti erkélyünk korlátja elé tolt hokedlin állt.

Szerintem látta, hogy jövök.

Ezután még több feladatot talált nekem. Az ajtókat, ablakokat kellett kicserélnem, majd a fűtést korszerűsítenem. Közben a kedvenc ételeimet készítette. Ekkor egy kicsit meg is híztam.

Ez lett Anya veszte. Felfedeztek a kissé molett lányok. Vagyis az egyetem fele. És tetszettem nekik. Velem akartak menni színházba, moziba, kiállításokra, büfébe, telefonfülkébe, a barátnőjük lakására. Mindegy, csak már menjünk!

Így történt, hogy belekóstoltam a jóba. Amitől Anya annyira tiltott. Élveztem.

Amíg haza nem értem.

Anya soha nem az ajtóban fogadott, hanem a szőnyegen vagy az ágyán elterülve. Mindig nagyon rosszul volt. A zöld doboz piruláit szinte mind elfogyasztotta már. És ekkor jött Adél. Fél év ismeretség után egy nap becsöngetett hozzánk. Anya nyitott ajtót, és behívta a konyhába. Ott Adél rögtön az ölembe kuporodott, és boldogan mutogatta az ékköves gyűrűjét, amit előző este húztam az ujjára. Hiába csitítottam, csak kibökte, hogy úgy tervezzük, összeköltözünk. Anya ujjai idáig is remegtek a konyhaasztalon, de ezekre a szavakra, pufók teste szép lassan lecsúszott a székről.

Ki kellett hívni a mentőket, és Anya kórházba került. Egy hétig vizsgálták, de nem találtak semmit. Ő persze napról napra rosszabbul nézett ki. Aztán egy nap elhaló hangon a fülembe súgta, hogy vagy ő, vagy Adél. De ő nem él tovább, ha Adélt választom.

Mit tehettem?

Ennek már húsz éve. Úgy éltünk ezalatt, mint kutya és gazdája. Összeszoktunk.

Azt hittem ez már így is marad. De a laboratóriumba, ahol dolgozom már közel két évtizede, új asszisztens érkezett. Angéla. Egy se nem szép, se nem okos, huszonnyolc éves vitalitás. Akinek pont én kellettem. Ezt már első nap közölte. Hiába sértegettem a súlya, az alakja, a megátalkodott konoksága miatt, lepergett róla minden ellenvetésem. Egy nap azt vettem észre munkába menet, hogy már alig várom, hogy újra halljam képtelen ötleteit, frázisait. Egyáltalán a hangját, a lényét, a ...

A kövér testét. Ide jutottam.

Megadtam magam. Munka után egyre többször mentem fel hozzá. És bizony megint élveztem, hogy férfi vagyok. Ő pedig, hogy nő. Meglepődtem mennyire örül neki, hogy jó velem. Passzolunk- mondogatta. És egyre többet tervezte közös életünket.

Én viszont azt szerettem volna, ha így marad minden. Pedig tudtam, hogy erre semmi esély.

Ekkor bukkant fel a húgom. Túl volt már két házasságon, mutatta három nagy fia fényképét. Azt mondta, rám fér végre egy-két boldog év a Gennyes nélkül. Ezt majd ő elintézi – ígérte tegnap.

És úgy is lett. Amikor ma hazaértem, Anya kritikus állapotban volt. Azt hörögte, hogy a húgom járt nála, és elmondta, hogy el akarok költözni. Már megint. Figyelmeztetett, hogy mit ígértem.

– Gyerekünk lesz Anya! – vágtam a szemébe, ahogyan már régen szerettem volna.

Anya a szívéhez kapott, a szemei is fennakadtak. Ott feküdt élettelenül. Nem tudtam mit tegyek. Ültem az ágy szélén, és néztem. Arra gondoltam, nem lehetek ilyen szerencsés. Magától megoldódik minden. Kellemes érzés kerített hatalmába. Hanyatt dőltem az ágyon, és cigit kezdtem el keresni a zsebeimben.

– Ugye nem akarsz rágyújtani? – törte meg az idillt Anya mély hangja.

Azt hittem kiugrik a szívem a helyéből. Anya ekkor közölte, hogy izzad, fullad, kihagy a szíve.

Én is hasonlóan éreztem magam. Kapaszkodtunk egymásba, szorítottuk egymás kezét.

Így talált ránk a húgom reggel.

– Te meg mit keresel még itt – förmedt rám.

– Anyával maradok. Szüksége van rám – feleltem.

Húgom mosolygott.

– Rendben. Lent vár a ház előtt Angéla, megmondom, hogy így döntöttél.

– Köszönöm – suttogtam.

Amint kilépett húgom a szobából, Anya már pattant is ki az ágyból.

– Kérsz kávét? – és már indult, mit indult, viharzott-a konyha felé. – Siessünk, Danikám!

– Hova?

– A piacra. Szerda van.

– Anya megfordult, és a konyha felől érkező húgom kezében felvillant a sokkoló.

– Na, most már tényleg fáj a szíve. Igyekezzünk – karolt belém.

Bezártuk magunk mögött az ajtót. Gondosan mind a négy zárat. Ha lett volna kéznél szög, húgom még be is deszkázta volna.

A kapu előtt ott állt az autója. Beszálltam, hogy elvigyen egy jobb élet felé. Ám alig értünk Angélához, máris hiányzott Anya. Behunytam a szemem.

És már ott is térdepeltem Anya ágya mellett. Fogta a kezem. Egyre erősebben.

Felriadtam.

Angéla mellett ébredtem. A kezemet szorította.

Még álmában is.